

၁၂၆၆

ဆော်လော်သူ

အခန်း(၁)

"ဟယ် ... သွားပါပြီ ... ငါ့စွန်လေး"

ရုတ်တရက် တိုက်လိုက်တဲ့ လေ အရှိန်ပြင်းတာကြောင့် ယွန်ဆိုင်း အလန့်တကြား ဖြင့်ကာ စွန်ကြိုးကို တင်းခနဲ ဆွဲမိရာက နောက်ဆုံး ပျက်ထွက် သွားလေ၏။ ခပ်ညံ့ညံ့ ပလပ်စတစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စွန်လေး ကတော့ အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ သူမနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ ဝေးရာ လွင့်နေလေပြီ။ လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အပ်ချည်လုံး အသေးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း မျက်ရည်တို့ ဝေသီလာခဲ့သည် ။ အဖေ့ကို စွန်အသစ် လုပ်ပေးဖို့ ပြောရမယ်လို့ တွေးမိတော့ ဟိုတစ်နေ့က ရငမ်း လက်ထဲ အနီရောင် စွန်လေးနဲ့ ရစ်လုံးလေးတွေ့လို့ ယွန်ဆိုင်း သဘောကျမိသည် ။ ရငမ်း စွန်လွှတ်နေတာ မြင်ပြီးကတည်းက သူမ လည်း စွန်လွှတ်ချင်သည် ။ အမေ့ကို ဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာနေတာ အဖေ ကြားသွားတော့ ပလပ်စတစ်ကို ညှပ်ပြီး ဝါးနှီးနဲ့ သေချာ ချည်ကာ ယွန် ဆိုင်းဆော့ဖို့ စွန်လုပ်ပေး ရှာသည် ။ စွန်ကြိုးအတွက် အမေပေးတဲ့ အပ်ချည်လုံး အသေးလေးကို ကိုင်ရင်း စွန်လွှတ်ရသည် ကို ယွန်ဆိုင်း အကြိုက်တွေ့ နေလေသည် ။

"ယွန်ဆိုင်း ... ဘာဖြစ်လာလဲ၊ မျက်နှာ မကောင်းပါ့လား"

အိမ်ဝိုင်းလေးထဲ ဝင်ကတည်းက ဖိနပ်မပါ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်အလိမ့်

လိမ့် ပေကျံလျက် စိတ်ပျက် လက်ပျက်ပုံဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လျှောက်လာတဲ့ ယွန်ဆိုင်းကို အမေက ပြောင်းဆန် ထောင်းနေရင်း လှမ်းမေးလေသည်။ ။

"စွန်လေး ပျက်ကျသွားပြီ၊ ယွန်ဆိုင်းမှာ လွှတ်စရာစွန် မရှိတော့ဘူး။"

အိမ်ရှေ့ ဝါးကွပ်ပျစ်လေးပေါ် ခြေတွဲချထိုင်ရင်း ယွန်ဆိုင်း ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့် ပြန်ဖြေလေ၏။ အမေက ထောင်းပြီးသား ပြောင်းဆန်တွေကို နှီးစကောပြားထဲ ထည့်ယူကာ ယွန်ဆိုင်း အနားက သစ်သားပေါ် ဆန်ပြာချ နေပြန်သည်။ ။ တစ်ခါတလေတော့ ပြောင်းဆန်ပြာတဲ့ အလုပ်ကို ယွန်ဆိုင်း အမေ့ကို ကူလုပ် ပေးပါသည်။ ။ အမေကတော့ ယွန်ဆိုင်း မနိုင်တနိုင်နဲ့ ဆန်ပြာရင် မကောင်းတာ တွေရော ကောင်းတာတွေပါ အပြင်ပြာချ မိတာကြောင့် သိပ်မခိုင်းပေ။

"ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ ယွန်ဆိုင်း၊ နင့်အဖေကို အသစ် လုပ်ဖို့ ပြောလေ။"

"အဖေက လက်မှ မသန်တာ ... နှီးတွေရဖို့ ဓားနဲ့ ခြစ်ရင် အဖေ့လက် နာတယ်လို့ ပြောတယ်... တော်ကြာ အဖေ့လက် နာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

အမေက ဖအေကို ချစ်လွန်းတဲ့ ယွန်ဆိုင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ။ ယွန်ဆိုင်းဆော့ဖို့ စွန်အသစ် ဝယ်ပေးချင်ပါသော်လည်း သူမဆီမှာ ပိုက်ဆံမရှိ။ ချက်စားဖို့ ပြောင်းဆန်တောင် ကုန်လုနီးနီး ဖြစ်နေသောကြောင့် သူမ စိတ်ညစ် နေရသည်။ ။ ယွန်ဆိုင်းအဖေ ဟိုလက တောထဲ အမဲပစ်ထွက်ရင်း တောဝက်ဝံ အကုပ်ခံ ရတာကြောင့် အိမ်ပြန်လာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေ ပရပွဖြစ်ကာ ဗေဒင်ဆရာနှင့် ကုသော်လည်း မပျောက်တာနဲ့ နတ်ဆရာပါ ပင့်ရသည့်အထိ အခြေအနေ ဆိုးခဲ့သည် ...။ ။

ယွန်ဆိုင်းတို့ ဆော်လော်နောက်ကွန်း ရွာလေးဟာ မြန်မာပြည် အ
နောက်ဘက်ခြမ်းရဲ့ မြောက်ပိုင်း တစ်နေရာ အေးမြတဲ့ တောင်တန်းတွေ
ဝန်းရံထားတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာ ဖြစ်သည့်အပြင် အိန္ဒိယနယ်စပ်နဲ့ နီးကပ်
ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ အစွန်းအဖျား အကျဆုံး ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်တာကြောင့်
လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး အရရော ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မရှိသေးပေ။
ရှေးကျတဲ့ နာဂလူမျိုးတွေ နေထိုင်ကြပြီး ရွာမှာ ရောဂါဖြစ်လို့ နာမ
ကျန်းဖြစ်ရင် ဆေးရုံဆေးခန်း မရှိတာကြောင့်ရော ရှေးခေတ် အစဉ်အ
ဆက် ယွန်ဆိုင်းတို့ အဘိုးလက်ထပ် ကတည်းက ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆ
ရာတွေနဲ့ ပဲ ကုသခဲ့ကြရာ ခုချိန်ထိ ရွာမှာ မကျန်းမမာဖြစ်ရင် ဗေဒင်ဆ
ရာဆီ ဗေဒင်သွားမေး .. ဗေဒင်ဆရာက ဘယ်လိုလုပ်ရင် ပျောက်မည် ဖြ
စ်ကြောင်း ပြောသောအခါ နတ်ဆရာက အစီအရင်နဲ့ လုပ်ပေးသည် ။
တချို့ကျ တော့လည်း သေခါနီး လူတောင် ရောဂါ ပျောက်သွားတာ
အများ အပြား ရှိသည့်အတွက် အခုချိန်ထိ ယုံယုံကြည်ကြည် ကိုးကွယ်
နေကြ တုန်းပင်။

ယွန်ဆိုင်း တို့ ရွာမှာ က တောင်ယာကို အဓိကထား လုပ်ကြပေမဲ့
ယောက်ျားသား အများ စုက အမဲပစ် ထွက်ကြသည် ။ ယွန်ဆိုင်း အဖေ
က နာဂလူမျိုး မဟုတ်ပေ ...။ အောက်ပြည် အောက်သား ဖြစ်ကာ ယွန်
ဆိုင်းအမေနဲ့ အကြောင်းပါပြီး ဆော်လော်ရွာမှာ ပြန်လာအခြေချ
နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ နာဂလူမျိုး ယောက်ျားသားတွေ အမဲပစ်
ကျွမ်းကျင်သလောက် ယွန်ဆိုင်းအဖေက အရမ်းကြီး မကျွမ်းကျင်ခြင်း
ကြောင့်လည်း ခုလို ဖြစ်လာခြင်းဟု ထင်ပါသည် ။ ယွန်ဆိုင်းရဲ့ အမေက
အဘိုးကို ရွာမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဖြစ်ကာ အဖေ
ဇာတိ အောက်ပြည်မှာ လိုက်မနေပဲ ဆော်လော်ရွာကို ခင်တွယ်လွန်းသူ
အဘိုးနဲ့ ရွာမှာ လုပ်ကိုင် စားသောက်ရင်း နေကြသည် ။ ယွန်ဆိုင်း အ

ဖေက ခပ်အေးအေးသမား...။ အမေပြောရင် လက်ခံခေါင်းညိတ် တတ်သလို တစ်ဦးတည်းသာ ရှိတဲ့ သမီးဖြစ်သူ ယွန်ဆိုင်းကိုလည်း တုန်နေအောင် ချစ်ရှာသည်။ ။

"အဖေရော ... ဘယ်သွားလဲ"

"ခုနကတော့ အိမ်ထဲ အိပ်နေတာပဲ ... နိုးပြီထင်တယ်၊ သွားကြည့်လေ"

ယွန်ဆိုင်း အိမ်ထဲဝင်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် အဖေ ထွက်လာတာ မြင်တာကြောင့် အဖေ့ဆီ ပြေးကာ ကူတွဲပေးရသည်။ ။ အဖေ့ ညာလက်နဲ့ ညာခြေထောက်က ဒဏ်ရာရ ထားတာကြောင့် အရမ်းမလှုပ်ရှား နိုင်သေးပေ။

"သမီး နှင်းပွင့် ... မိန်းကလေး ဆိုတာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေရတယ်၊ အိမ်မှာ အမေ့ကို အချက်အပြုတ် အလျှော်အဖွပ် အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ် ပေးရတယ် ... ဖိနပ်မစီးပဲ ဖုန်တွေထဲ ညစ်ပတ်နေအောင် မဆော့ရဘူး ကြားလား ..."

အဖေက ယွန်ဆိုင်းကို ကြည့်၍ လေသံ အေးအေးလေးဖြင့် ဆုံးမနေသည်။ ။ အဖေက အရင်ကတည်းက သပ်ရပ်တာ သဘောကျသူ ဖြစ်သလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တောင်ယာအလုပ် လုပ်နေရပေမဲ့ ဖြစ်သလို နေတတ်တဲ့ သူ မဟုတ်။ ယွန်ဆိုင်းဆိုတာ နာဂနာမည် ဖြစ်ပြီး နှင်းပွင့်ဆိုတာကတော့ ယွန်ဆိုင်းရဲ့ ဗမာနာမည်ပါ။ အရင်က ဆော်လော်ရွှာကနေ အလွန်ဝေးတဲ့ လဟယ်မြို့ပေါ်မှာ ယွန်ဆိုင်းကို ကျောင်းထားဖို့ စီစဉ်ကြသေးသည်။ ။ အဲဒီအချိန်က ယွန်ဆိုင်း ကျောင်းနာမည်ကို နှင်းပွင့်ဆိုပြီး အဖေကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သလို ခုချိန်ထိလည်း အဖေက ယွန်ဆိုင်းကို သမီးနှင်းပွင့် ဟု သာ ခေါ်တတ်သည်။ ။ ယွန်ဆိုင်း ကျောင်း

တက်မယ့် နှစ်မှာ ပဲ သူမတို့ အိမ်လေး မီးလောင်ခဲ့ရသည်။ ကြမ္မာဆိုးက တနွယ်ငင် တစင်ပါ ဆိုသလို တောင်ယာ တွေလည်း ထိုနှစ်က မိုးခေါင်၍ မဖြစ်ထွန်းခဲ့။ အဲဒီနှစ်ကစပြီး ယွန်ဆိုင်းတို့ မိသားစု အရင်ကလောက် ချောင်ချောင် လည်လည် မဖြစ်တော့ပေ။

"ငါရွာထဲ သွားဦးမယ်၊ အလုပ်လေး ဘာလေး ရလိုရငြား"

အဖေ လှမ်းပြောတော့ အမေက ဆန်တွေ ခပ်ထည့်ရင်း ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ နောက်တော့ ယွန်ဆိုင်း ဘက်လှည့်ကာ ...

"ယွန်ဆိုင်း ... ခြေထောက်တွေ သွားဆေး၊ ပြီးရင် ဝါးကျည်တောက် နှစ်ခုစာလောက် ရေခပ်ပေးဦး၊ အမေ ထမင်းချက်ဖို့ ရေမရှိဘူး"

ယွန်ဆိုင်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ သွက်သွက် လက်လက်ပင် အိမ်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ပလိုင်းထဲကို ဝါးကျည်တောက် အရှည်နှစ်ခု ထည့်၍ ရေခပ်ရန် ပလိုင်းလွယ်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂)

"ယွန်ဆိုင်းရေ ... ဟေ့ ယွန်ဆိုင်း"

ထမင်းစားနေရင်း ရင်းရဲ ခေါ်သံ ကြားတာကြောင့် သူမခေါင်း ထောင် ကြည့်မိသည်။ ရင်းက အိမ်ကို အမြဲ ဝင်ထွက်သွားလာ နေသူ ဖြစ်ကာ ခေါ်သံနှင့်အတူ လူကပါ အိမ်ထဲ ရောက်နှင့်လေပြီ။ တစ်ခါတလေ မိုးချုပ်ခါနီးလည်း ရင်း ရောက်လာတတ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ရွာကို ရင်း ပြန်ရောက် လာချိန်ဆို ကစားဖော် ရတဲ့ အတွက် ယွန်ဆိုင်း ပျော်ပါသည်။ ဒါ့အပြင်ကို ရင်းက ကျောင်းမှာ သူ သင်ခဲ့ရသမျှ ယွန်ဆိုင်းကို ပြန်သင်ပေးသည်။ ယွန်ဆိုင်းက ဉာဏ် အရမ်း ကောင်းတာပဲ လို့ လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ရင်းချီးကျူး တတ်ပါသည်။ သူနဲ့ အတူ မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းတက် စေချင်သလို ယွန်ဆိုင်းလည်း ကျောင်းအရမ်း တက်ချင်ပါသည်။

"ဘာလဲ ရင်း ... နင့်လက်ထဲက ခေါင်ရည်လား"

ရင်း လက်နှစ်ဖက် ယှက်ပြီး ပိုက်လာတဲ့ ဝါးကျည်တောက်ကို ကြည့်၍ ယွန်ဆိုင်း မေ့ဧပြီပြကာ မေး လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ် ... ညယ့် (အဘိုး) အတွက် ယူလာတာ ... ဒီမှာ နွားနောက်သား အခြောက် လှန်းထားတာ နည်းနည်း ယူလာသေးတယ်"

ရင်းက ငှက်ပျောဖက်လေးနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ နွားနောက်သား ခြောက်

ထုပ်ကို ယွန်ဆိုင်းဆီ လှမ်းပေးပြီး မီးဖိုနား ထိုင်နေတဲ့ အဘိုးဆီ လျှောက်သွား၏။ ယွန်ဆိုင်းလည်း ငှက်ပျော ဖက်ထုပ်လေးထဲမှ အသား ခြောက်တွေကို ကျပ်ခိုးစင်ပေါ် တင်ပြီး အဘိုးနား ကပ်ပြန်ထိုင် လေ သည် ။ အဘိုးက ရငမ်းတိုက်တဲ့ ခေါင်ရည်ကို ပိုက်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထား သော ဝါးတံဖြင့် စုပ်သောက်ရင်း တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေလေသည် ။ အဘိုးက ခေါင်ရည် သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်လား ...။

"ရငမ်း ... မိုးချုပ်မှ ဘာလာလုပ်လဲ"

"အိမ်မှာ ခေါင်ရည်တွေ့လို့ ညယ့်အတွက် ယူလာတာ ... သောက် သောက် ... ကောင်းတယ်မလား"

"ကောင်းတယ် ခေါင်ရည်ဆို ငါ သိပ်ကြိုက်တာ ... အရင်က ငါတို့ စစ်တိုက် ထွက်ရမယ် ဆိုရင်လေ တောင်ယာကို စောစောသွား အလုပ် မြန်မြန်လုပ်ပြီး စောစော ပြန်လာရတယ် ... အလုပ်မတွင် တော့ အစာ ရေဆာ ငတ်တာပေါ့ ... ငါ့အဖေဆို အိမ်မှာ ခေါင်ရည် အများကြီး ထား တယ်... အဲဒါသောက်ပြီး ငါ ရန်သူနဲ့ တိုက်ဖို့ ငါထွက်ရတာ"

အဘိုး စကားကြောင့် ရငမ်း ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ရင်း အဘိုးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကာ ...

"ညယ့်က စစ်တိုက် ဖူးတယ်ပေါ့"

"တိုက်ဖူးတာပေါ့ ... လူခေါင်း နှစ်လုံးတောင် ရဖူးလို့ အဖေက ငါ့ကို သူရဲကောင်းဆိုပြီး အမြဲ ဂုဏ်ယူနေတာ"

"လူခေါင်း"

ရငမ်းနဲ့ ယွန်ဆိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိ သည် ။ မျက်လုံး အပြူးသားလေးနဲ့ ရငမ်းက ...

"လူခေါင်းရတာနဲ့ သူရဲကောင်းပေါ့ ဟုတ်လား ညယ့် ... စစ်တိုက်ရင်လေ အဖေ အမဲပစ်ထွက်ရင် အကောင်တွေ သေနတ်နဲ့ ပစ်သလို ရန်သူတွေ ကိုလည်း အဲဒီလို ပစ်တာပဲလား"

ရငမ်းက ယောက်ျားလေးပီပီ စစ်တိုက်တာ၊ အမဲပစ်တာတို့ ဆို သိပ်စိတ်ဝင်စားသည်။ ။ ယွန်ဆိုင်းကတော့ သွေးမြင်ရင် ကြောက်တတ်သလို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ကောက်သစ် စားပွဲတုန်းက အဖေ တောလိုက်လို့ ရလာတဲ့ တောဝက်ကို ရွာက အမျိုးတွေခေါ်ပြီး ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးဖို့ အမေ ခုတ်ထစ်ပြင်ဆင် နေတာမြင်ပြီး ယွန်ဆိုင်း ဖျားပါဖျားဖူးသည်။ ။

"ဘယ်ဟုတ်မတုန်း ... လုံတွေ ဓားတွေနဲ့ ခုတ်တာပေါ့၊ ခုတွေများ လက်နက်ကြီး တွေနဲ့ ... ငါတော့ ဒါကြီးတွေ ကြောက်တယ် ... ပြီးတော့ အသက်လည်း ကြီး လာပြီမလား ... ငါ ငယ်ငယ်ကဆို ငါ့သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ စစ်တိုက်ထွက်ရရင် သိပ်ပျော်တာ ... ရန်သူခေါင်း ရလာရင် များ တဲ့ သူက သူရဲကောင်းဆိုပြီး ဂုဏ်ယူရတာလေ ... ထန်ပိုဆို သိပ်သတ္တိရှိတာ တစ်ခါတည်း ခေါင်း ၇ လုံးထိ ရဖူးတယ် ..."

"ညယ့် ခေါင်းတွေကို ဘာလုပ်ပစ်လဲ"

"ကထစ်ပင်ကို ခုတ်ပြီး အပင်ရဲ့ ဆူးပေါ်မှာ ခေါင်းကိုစိုက်တယ် ပြီးရင် ပန်တုံးမှာ နတ်ပူဇော်တယ် ရန်သူခေါင်းနဲ့ ယဇ်ပူဇော်တာပေါ့"

အဘိုးပြောသမျှ ရငမ်းက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသလို အမေးအမြန်းလည်း ထူလွန်းသည်။ ။ ယွန်ဆိုင်း ကတော့ ကြားရတာနဲ့ တင် ကြက်သီး ထချင်သည်။ ။ ခပ်ကြောက်ကြောက် ပေမဲ့ အဘိုးပြောတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလို့ သာ နားထောင် နေရသည်။ ။

"ညယ့်က သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ ... အဖေဟိုတစ်ခါက ပြောဖူးတယ် ... ညယ့်က ကျားတောင် ဖမ်းဖူးတယ်တဲ့ "

ရငမ်းစကားကို အဘိုး ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ် ပြလေသည်။ ။ အဘိုးမျက်နှာမှာ ကျေနပ်နေတာ အထင်းသား။

"ဟိုမှာ တွေ့လား အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ခေါင်းတွေ ... အဲဒီထဲက တစ်ခုက ကျားခေါင်းပေါ့၊ အရင်ကဆို တောဝက်တွေ၊ ချေဆတ် စုံနေအောင် ငါရခဲ့တာ ... ချိတ်ထားတာ ရေကြည့်ပါလား။ ဟော ... ဒီမှာ ကြည့် ငါ့နားမှာ ပန်ထားတာ တွေ့လား ... အဲဒါ ငါရခဲ့တဲ့ ကျားရဲ့ လက်သည်းပေါ့"

"ညယ့် ဘာလို့ ဖမ်းလို့ ရတဲ့ တိရစ္ဆာန် အရိုးခေါင်းတွေကို အိမ်ရှေ့မှ ချိတ်တာလဲ ..."

"ရန်သူတွေလာရင် ကြောက်ပြီး ပြေးအောင်လို့ နေမှာ ပေါ့ ရငမ်းရယ်၊ ငါတို့ ညယ့်က အများကြီး အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ထားတာ ဆိုတော့ သူတို့ မြင်ပြီး အိမ်ထဲမဝင်ရဲ တော့ဘူးပေါ့ ... ယွန်ဆိုင်း ပြောတာ မှန်တယ် မလား ညယ့်"

ရငမ်း အမေးကို ယွန်ဆိုင်းက သူမ တွေးမိရာ ဖြေသလို အဘိုးကို လည်း လှမ်းထောက်ခံ ခိုင်းသေးသည်။ ။ အဘိုးက အားရပါးရ ရယ်မောကာ ယွန်ဆိုင်း ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်လေသည်။ ။ ကလေး အတွေးဟာ အမြဲရိုးရှင်း ဖြူစင်လွန်းတယ် မဟုတ်လား ...။

"အဘိုးတို့ နာဂလူမျိုးတွေ မိန်းမတွေက တောင်ယာအလုပ်နဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ကြသလို ယောက်ျားတွေက အမဲပစ် ထွက်ကြတာ ဟိုးရှေးနှစ် အစဉ်အဆက် တွေတည်းကပဲ၊ အရင်ကတော့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ဟင်းအတွက် အမဲပစ် ထွက်ကြရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဓလေ့တစ်ခုလို ဖြစ်လာတယ်... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမဲပစ်ထွက်ရာက ပြန်လာရင် အကောင်ကြီးကြီး ရပြီး ထမ်းပြန်လာတာကို ဂုဏ်ယူတတ် လာ

ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဘိုးတို့ ယုံကြည်မှုအရ ပထမဆုံးရတဲ့ အမဲကောင် ရဲ့ ခေါင်းအရိုးကို အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ထားရင် နောက်တစ်ခါလည်း အမဲ ကောင် ထပ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးခေါင်းပြည့်ရင် အိမ် က ကြက်ဖြစ်ဖြစ် ဝက်ဖြစ်ဖြစ် သတ်ပြီး ခေါင်းကို ထပ်ချိတ်ရတယ်။ အဲဒီ လိုချိတ်မှ နောက်ထပ်အကောင် ထပ်ရမယ် ဆိုပြီးပေါ့။ မိသားစုကလည်း အိမ်ရှေ့က အရိုးခေါင်းတွေ ကြည့်ပြီး ဒါ ငါ့အဘိုး ငါ့အဖေ ရခဲ့တဲ့ ကောင်တွေပေါ့ ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူတတ် ကြတယ်။ အင်း ... အဘိုး သေသွား ရင်တော့ အဘိုးရဲ့ အုတ်ဂူထဲ ဒါတွေပါ ထည့်ပေးကြမှာ ပေါ့။"

ညယ့်က သက်ပြင်းချရင်း မီးဖိုထဲ ထင်းတစ်ချောင်း ထိုးထည့်ကာ မီး အရှိန် မြှင့်အောင် မှုတ်နေလေသည် ။ ညမှောင်ပြီးဆို တောင်ပေါ် အ အေးဓာတ်က ပိုပြီးလွန်ကဲ လာသည် ။ ဟိုးအရင်ကဆို အဘိုးက အင်္ကျီ မဝတ်ပဲတောင် အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်သည် ။ ငယ်ငယ်လေး တည်းက အ ဝတ်အစား မဝတ်ပဲ အရှက် လုံရုံသာဖုံးပြီး နေခဲ့ကြတဲ့ လူမျိုးတွေမို့ အ အေးဒဏ်ကို ကျင့်သားရစွာ ခံနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခုနောက်ပိုင်း အမေ က အဘိုးကို အင်္ကျီဝတ်ပေး စောင်တွေ ခြုံပေးနဲ့ အအေးဒဏ်ကို ကာကွ ယ်စေသည် ။ အဘိုး အသက်လည်း ကြီး လာပြီ ဆိုတော့ အရင်ကလော က် အအေးဒဏ်ကို အံ့မတုနိုင်တော့ပေ။

"ညယ့် ... အမဲဘယ်လို လိုက်ရလဲ ပြောပြပါ"

"နောက်ခါမှ ပြောပြတော့မယ် ရငမ်း၊ ခုမှောင်နေပြီ နင့်အမေ ရှာနေ မယ်၊ အိမ်ပြန်တော့လေ"

အဘိုး စကားကို ရငမ်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ နောက်နေ့ ထပ်ပြောပြဖို့ ပြောပြီး ပြန်သွားလေသည် ။ ရငမ်း ပြန်တာနဲ့ ယွန်ဆိုင်းလည်း အဘိုးအိပ်ဖို့ စောင့်ခင်းပေးပြီး အမေနားကပ်၍ တိုးဝင်အိပ်လေ တော့သည် ။
